

УСЕ ЖИТТЯ – ЦЕ ГРА...

Михайло Олександрович Ніпрук (на фото вгорі) народився в Демидівці. Після закінчення школи вступив на режисерський факультет Дубенського культосвітнього училища. У 1963 році за направленням розпочав свою трудову діяльність інспектором у Млинівському районному відділі культури. Згодом здобув вищу освіту у Київському державному інституті культури ім. Корнійчука (до речі, із потоку 100 чоловік лише 2-є студентів (і він в їх числі) одержали червоні дипломи). 13 років (із 1966 по 1979) працював директором будинку культури, а згодом (до 1994) – заврайвідділом культури.

Від заслужених - до забутих

Як пригадає сам млинівчанин, почав працювати на посаді директора ще у старому приміщенні (кошишня синагога, спортшкола). Саме там, до речі, у 1959 році відбулася прем'єра «Сліпого музиканта». На початку листопада 1967 року відкрили новий будинок культури. А через два роки з першим концертом у Млинів завітали відомі Штепель і Тарапунька (останній разом із дружиною, Народною артисткою України Раїсою Надашковською). Після них приїжджав російський знаменитий хор «Берізка». Практично в цей же період Михайло Ніпрук почав за сумісництвом працювати кучовим адміністратором обласної філармонії. Отож з його, так би мовити, легкої руки на сцені місцевого будинку культури переспівали, перетанцювали і перевиступали десятки творчих колективів, відомих знаменитостей і зірок естради. Бюлеті на той час коштували від 1,50 до 3,00 карбованців. І в залі РБК майже щоразу був повний аншлаг, адже окрім млинівчан на заїжджих гастролерів крім колгосп привозив подивитися цілі автобуси людей. Як кажуть, і працювати вміли, і культурно відпочивати.

Майже всі українські провідні колективи тих часів побували на сцені районного БК. Зокрема, хор ім. Верьовки, ансамбль танцю ім. П.Вірського, оркестр народних інструментів України під керівництвом П.Гуцала (зін, до речі, керує ним і нині, загалом уже 35 років). Із вітчизняних артистів нашому люду співали Василь Зінкевич, Назарій Яремчук і вся «Смерічка», Оксана Білозір. Окрім того, десятки концертів давав млинівській публіці Народний артист СРСР, Герой Соцпраці Дмитро Гнатюк, під час 3-місячних гастролей на Рівненщині заїжджала у селище й Народна артистка СРСР Раїса Кириченко. Із естрадних співаків у Млинові побували майже всі знаменитості Союзу, починаючи із сестер Ротару – Лідії та Ауріки (Софії, на жаль, не було), а також Лариса Доліна, Ірина Понаровська. Народний артист Білорусії Віктор Вуячич, Вадим Мулерман (усі пісні до кінофільму «17 миттеостей весни» були записані саме ним. Але коли йому запропонували змінити прізвище на Муляр, він відмовився. Відтак змушений був на 10 років виїхати до Сполучених Штатів Америки. Зараз Мулерман проживає в Одесі. А всі пісні після перегляду кінострічки Андроповим переспівав Юсип Кобзон).

«Я більше на Україну не приеду»

До речі, гастролі Кобзона у селищі запам'яталися не з найкращого боку. Трапилося це в кінці 80-х років минулого століття. Співак давав три концерти в день, після кожного з яких йому дарували цілий кошик із квітами. Якраз у той час у фойє будинку культури експонувалася виставка картин

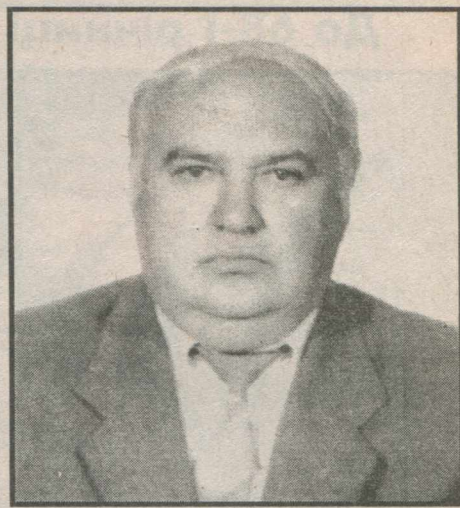
учнів художньої школи. Серед них «зірка» сподобала собі триптих «Музика». Оскільки така велична особа прибула у Млинів, то була виділена, відповідно, охорона – капітан міліції із райвідділу. Отож після завершення третього концерту, який був останнім у графіку гастролей на Рівненщині, Кобзона запросили відзначити подію. Однак той, так би мовити, чемно відмовився. Згодом три картини опинилися у реквізитах співака. Одне слово, згодом картини повернули на місце, а сам Кобзон після такого розголосу сказав: «Я больше на Украину и тем более в Ровенскую филармонию с концертами не приеду...»

Пам'ятає старше та й середнє покоління пісню, яка у свій час стала хітом радянського народу. Це «Красные маки» у виконанні тультського колективу «Алые маки», який теж співав на сцені нашого будинку культури. Серед інших російських знаменитостей радували публіку естрадний оркестр Крола, вокально-інструментальний ансамбль «Ариель», Олександр Розенбаум; з українських знаменитостей – Павло Зіборов, ансамбль пісні і танцю Прикарпатського військового округу, хорово капела «Думка», львівська «Трембіта», тернопільські «Медобори», волинські «Святязь», «Стожари», хор ім. Ревуцького, а виступів тріо Мареничів, ліліпутів, циганів взагалі було не злічити. Побували із гастрольми на млинівських теренах і такі музично-драматичні театри як Волинський ім. Л.Українки, Рівненський ім. Шевченка, Тернопільський, Львівський Радянської Армії і навіть – театр із далекої Воркути.

Наші гуділи на всю країну

Однак районний будинок культури не лише приймав знаменитостей. Його талановиті працівники теж гуділи на всю країну. Зокрема, самодіяльний народний хор (тоді під керівництвом Миколи Куца, згодом Аркадія Міліневського) виступав щороку у Києві на презентації Рівненської області на ВДНГ, у Лаврі, на телебаченні у Львові, у 30-кілометровій Чорнобильській зоні, з обмінними концертами по всій області. А в травні 1974 року, як пригадає Михайло Олександрович, Народний оркестр народних інструментів грав у Москві на сцені ВДНГ, а згодом записувався на Всесоюзному радіо. І навіть у газеті «Вечерняя Москва» надрукували фото колективу із солістом-баяністом Юрієм Кравцем на передньому плані. Добре пам'ятають старші млинівчани й виставу «Вечори на хуторі поблизу Диканьки», поставлену власними зусиллями колективу РБК, серед якого були Віталій Вальчун, Степан Зайда, Валентина Захарчук, Сергій Придюк, Віталій Шостак та інші. До речі, режисеру постановки Михайлові Ніпруку довелося весь сценарій переписувати на українську мову, адже тоді Гоголя ставили тільки в оригіналі. Вистава викликала неабиякий фурор у глядача. Прем'єра «Вечорів...» була записана на відеооплівку, яка, на превеликий жаль, з певних причин не збереглася, отож залишилася лише в добрій людській пам'яті...

Більш як чверть століття Михайло Олександрович працював у галузі культури Чимало добрих і корисних справ за цей час устиг втілити в життя. Чого вартий той факт, що напередодні 90-х років Млинівський районний відділ культури одержав перехідний Червоний прапор за розвиток матеріальної бази. У день вручення Михайло Олександрович виступав у Києві на курсах при Міністерстві культури і зазначив, що

на території Млинівського району в кожному із 40-а колгоспів є будинок культури (на жаль, сьогодні чимало з них перетворилися в руїни). За часи його керівництва була побудована й музична школа, дехто з її працівників навіть одержав житло.

Почесних грамот, дипломів, інших нагород у нього небагато. Та, гадаю, не вони головний доказ відданого роботи за всі ці роки. Зрештою, людину поважають і пам'ятають не за папірці чи красномовні обіцянки, а за зроблені справи і те, що залишив після себе. Саме за це згадуватимуть Михайла Ніпрука і як керівника, і як колегу по роботі в галузі культури, і просто як хорошу порядну людину.

Ольга РАЙКО.

На фото: Група учасників художньої самодіяльності на виставці ВДНГ у Голосіївському лісі. Зліва направо нижній ряд: М.Ніпрук, В.Іващук, В.Літвінчук; верхній ряд: О.Феленюк, Т.Петрук, В.Балас, М.Муляр (70-і рр. XX ст.).

Духовий оркестр РБК, зліва направо: Ю.Скубський, М.Ніпрук (на задньому плані), М.Сологуб, В.Столярчук, О.Муковоз, А.Власюк, В.Літвінчук (60-і рр. XX ст.).